

ud paa at give en *Hædersgave* til alle Veteraner uden Hensyn til, om de ere fattige eller rige. Det, der krævedes i det Andragende, som fremkom i Fjor fra de 150 fynske Veteraner, var ikke just en Hædersgave i Anledning af deres Deltagelse i Krigen, men en periodisk Understøttelse til alle dem af dem, som vare trængende. I et Andragendet vedlagt Bilag godtgjorde de, hvor tarvelig en Alderdomsunderstøttelse de havde, og hvor daarligt stillede i økonomisk Henseende de i det hele taget vare. Naar det ærede Medlem for Give (N. C. Jensen) og for øvrigt ogsaa det ærede Medlem for Vejle (Nielsen-Kirkelund) syntes at mene, at hvis man gav en Understøttelse til Veteranerne under den Form, som antydedes af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), vilde det være næsten en Fornærmelse mod alle de bedre stillede, som ikke fik denne Gave, forstaar jeg ikke den Opfattelse. Det forekommer mig, at den Hæder og Fortjeneste, som ogsaa den velhavende Del af Veteranerne har indlagt sig i sin Tid, er tilstrækkeligt anerkendt paa mange Maader, og den bliver ikke mindre, fordi de daarligt stillede af deres Krigskammerater nu faa en Understøttelse paa deres gamle Dage. Jeg tror heller ikke, at det har været de af det ærede Medlem for Vejle fremsatte Ræsonnementer, der have præget Veteranernes Møde i Vejle, som det ærede Medlem beskrev paa en saa højtidelig Maade. Jeg mener, at her gælder det om at give en Understøttelse til de trængende gamle Veteraner. Naar det ærede Medlem talte om, at det ikke er en Almisse, de ville have, vil jeg sige, at det bliver det heller ikke efter det Forslag, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds stillede i Udsigt. Hvis det skulde være en Almisse at give de fattige Veteraner 100 Kr. om Aaret i Kraft af en af Lovgivningsmagten vedtagen Lov, bliver Alderdomsunderstøttelse og meget andet, vi give her, ogsaa Almisse. Hvad det ærede Medlem i saa Henseende indvender mod vort Standpunkt i denne Sag, har derfor aldeles ikke noget paa sig.

Jeg mener overhovedet, at den Form, som anvendes i Lovforslaget, er noget upraktisk. Der er i Virkeligheden, naar man skal være ærlig, ingen Mening i paa den her foreslaaede Maade at øse Statskassens Penge ud til velhavende Folk, men saaledes vil Forholdet blive i overordentlig mange Tilfælde, hvis Lovforslaget bliver vedtaget, som det foreligger.

At disse velhavende Veteraner i sin Tid var med i Krigen, er en Hæder for dem, og de have derved gjort sig fortjente, men jeg synes, de maa kunne finde sig i, at vi nu søge at hjælpe deres daarligt stillede Kammerater. Man siger, at de skulde hædres alle. Men Veteranerne ere jo blevne hædrede i sin Tid f. Eks. ved Erindringsmedaillen og ligeledes for en Del Aar siden, da Rigsdagen vedtog en Lov om en Hædersgave til Veteranerne. To Gange ere de altsaa alle blevne hædrede fra Statens Side, og man plejer dog ikke saaledes at uddele Hædersgaver Aar efter Aar. Jeg mener altsaa, at nu gælder det om at hjælpe de fattige Veteraner, som det ogsaa blev anført i det i Fjor forelagte Andragende.

Naar man vil spørge, hvor Grænsen skulde drages mellem trængende og ikke-trængende i dette Forhold, vil jeg sige, at man kunde f. Eks. fastsætte, at alle, der ere saaledes stillede, at de ikke kunne ansættes til Indkomstskat til Staten, blive delagtige i den her foreslaaede aarlige Understøttelse af 100 Kr. Det synes jeg vilde være en ret praktisk Form. Derved vilde der ogsaa spares Penge saaledes, at vi hurtigere kunne komme til at give de trængende Veteraner fra 1864 en Understøttelse. De skulde nu vente til 1914, altsaa i 8 Aar, inden de kunne faa nogen Hjælp fra Statens Side, og det til Trods for, at mange af dem, som det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds udtalte før, ere fuldt saa daarligt stillede som en hel Del af dem, til hvem man nu foreslaar at indskrænke Understøttelsen.

Hvis vi blive staaende ved Reglerne i det foreliggende Lovforslag med Hensyn til denne Uddeling af Statens Penge, vil man kunne tænke sig, at der f. Eks. paa den ene Side af Vejen bor en gammel Veteran fra 1848, f. Eks. en rig Proprietær eller en rig Fabrikant, og paa den anden Side af Vejen bor en fattig Husmand eller Indsidder eller Arbejdsmand fra 1864. Den rige eller velhavende Veteran fra 1848 skal nu for Fremtiden altsaa hvert Aar have 100 Kr. i Understøttelse, medens den fattige Arbejdsmand eller Indsidder fra 1864 maa nøjes med at se derpaa. Han, som trænger mest, faar ikke en rød Øre, før vi ere komne 8 Aar længere frem i Tiden. Det forekommer mig, at dette er en meget uheldig Maade at ordne denne Sag paa. Blot fordi den fattige Mand 14 Aar senere har deltaget i en Krig, skal han intet have, medens den velhavende